

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

BOG JE POSLAO SINA
NA SVIJET
DA SE SVIJET SPASI
PO NJEMU.

mihael

9 / 2021.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XVI. (2021.), Broj 9 (475),
ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA
14. ožujka 2021.

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
 policijski kapelan
 tel.: 22 712, 85 682;
 e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
 pomoćnik policijskoga kapelana
 tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
 e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici:
 Vladimir Blažanović, *Isusa skidaju s križa*
<http://docplayer.net/>

OŽUJAK

Ned. 14. **ČETVRTA KORIZMENA
NEDJELJA**

Pon. 15. Longin; Veljko; Vjekoslava

Uto. 16. Hilarije i Ticijan; Smiljan

Sri. 17. Sv. Patrik; Domagoj; Hrvatin

Čet. 18. Ćiril Jeruzalemski; Salvator

Pet. 19. JOSIP, ZARUČNIK BDM

Sub. 20. Nicet; Klaudija; Vladislav

MEDITACIJA

Kako 3

SLUŽBA RIJEČI ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

UVOD U ČITANJA
*Može li se čovjek spasiti svojim
djelima?* 4

ČITANJA

*Bog je poslao Sina na svijet da se
svijet spasi po njemu.* 6

HOMILIJA

Oživljeni zajedno s Kristom 8

SLUŽBA RIJEČI SVETI JOSIP

UVOD U ČITANJA
Neprolazni kralj 10

ČITANJA

*Josip učini kako mu naredi anđeo
Gospodnji.* 12

HOMILIJA

Moliti i naslijedovati 14

KATEHEZA

Godina svetog Josipa 16

Mali vjeronaučni leksikon 18

UZ SPOMENDAN

Sveti Patrik 19

NAŠI POKOJNI

20

Isus - svjetlost

Na putu u slobodu, Izraelci su u pustinji postali nestrpljivi. Rogoborili su protiv Boga i Mojsija, te žaliti za Egiptom. Uslijedila je Božja opomena - zmije koje su ugrizima ubile mnoge ljude. Izraelci su shvatili da su sagriješili i preko Mojsija obratili se Bogu. Mojsije je na stup stavio mjedenu zmiju. Pogled na tu zmiju liječio je zmijski ugriz.

Isus svoju smrt na križu uspoređuje s Mojsijevim podizanjem zmije. Pogled na Mojsijevu zmiju spašavao je tjelesni život.

Tko pogleda na križ uzdignutog Isusa i povjeruje u nj imat će život vječni.

Evangelist Ivan voli simboliku svjetla i tame. Ovdje Isus govori o suprotstavljenim stavovima prema njemu. Svjetlo se očituje po čovjekovim dobrim djelima, kao i tama po zlim.

Onaj tko čini dobra djela spremniji je za prihvaćanje Poruke, a time i drugima otvara put i olakšava primanje Isusovih riječi.

Isus govori da njegova zadaća nije suđenje svijetu, nego spas svijeta. On poziva i one čija su djela u tami da se otvore svjetlu i pogledom na Isusa raspetoga dobiju vječni život.

**KRIŽNI PUT
MUP - SJEDIŠTE
KAPELA SV. IGNACIJA
UTORAK I PETAK
10.00 SATI**

Može li se čovjek spasiti svojim djelima?

Krist donosi spasenje od suda

Ovonedjeljnim prvim čitanjem nastavlja se niz čitanja koja kroz korizmene nedjelje donose povijest savezâ s Bogom. Ovaj odlomak pred čitatelje donosi zaključak Druge knjige Ljetopisa, što je u židovskim izdanjima hebrejske Biblije ujedno zaključak čitava Svetoga pisma.

Kako je Bog mogao dopustiti propast?

Spis je nastao nakon povratka iz babilonskoga progona, 300. pr. Kr., a kao svoje središte ima jeruzalemsko bogoslužje te se svi događaji prosuđuju u odnosu na nj. Odlomak se sastoji od dva dijela, od kojih prvi nastoji objasniti razloge propasti izraelskoga kraljevstva, a drugi daje naslutiti buduće izbavljenje. Glavno je pitanje bilo kako je Bog mogao dopustiti propast kraljevstva svoga izabranoga naroda i nije li time bio nevjeran svomu Savezu. Nakon što je sveti pisac prikazao kako su kraljevi činili »što je zlo u očima Gospodnjim« i nisu slušali riječi prorokâ, sada tumači da je isto činio i narod, predvođen svećeničkim poglavarima. Nije

Bog iznevjerio svoj Savez, nego je nevjeran bio narod, slijedeći božanstva okolnih naroda. Nevjera se naroda očitovala i time što, poput svojih kraljeva, nisu slušali Božje »glasnike«, koji su ih trebali potaknuti na obraćenje i na pravu službu u hramu, Božjem »Prebivalištu«. Time Knjiga Ljetopisa ponavlja ocjene o narodu što ih donose proroci Jeremija i Ezekiel. Stanje u Jeruzalemu prije babilonskoga progona osobito dobro ocrtavaju Božje riječi proroku Jeremiji: »A ti ne moli milosti za narod ovaj, ne diži glasa za njih i ne moli, ne navaljuj na me jer te neću uslišiti.« Bog tada ostaje iznevjereni Zaručnik te ima pravo biti ljubomoran na svoju nevjernu zaručnicu, kako kaže prorok Ezekiel, jer narod je otisao za drugim bogovima. Stoga se s pravom podigla njegova »jarost na njegov narod te više nije bilo lijeka.« Ipak, sveti pisac ne završava svoj izvještaj propašću kraljevstva i progona, nego prenosi čitatelja do prve godine perzijskoga kralja Kira čiji su postupci predstavljeni kao ostvarenje Božje riječi izrečene »na Jeremijina usta«. Kir je predstavljen kao Božji poslanik, štovatelj jedinoga Boga, što svakako ne odgovara povjesnoj istini, no pisac se time služi kao sredstvom kojim dokazuje da je povratak naroda i ponovna gradnja Hrama djelo Božje.

Spasenje podrazumijeva korjenitu promjenu života

Evangelje donosi završetak razgovora između Isusa i njegova tajnoga posjetitelja Nikodema.

Razgovor započinje Nikodemovim priznanjem da je Isus došao od Boga, a Isus mu odgovara da se svatko mora roditi nanovo, odozgor. Nikodem razumije tu riječ doslovno pa pita: »Kako se čovjek može roditi kad je star?« Isus kroz nekoliko koraka odgovara na to pitanje. Isus, kako bi konačno odgovorio na Nikodemovo pitanje, utječe se starozavjetnoj slici zmije što ju je Mojsije podigao u pustinji. Kao što je ta uzdignuta zmija donijela spas svakomu tko je u nju pogledao, tako će biti uzdignut i Sin Čovječji. Tko god u njega upravi pogled vjere imat će »u njemu život vječnik«. To je plod Božje ljubavi prema svijetu, to jest prema ljudima, ljubavi koja se ne susteže od toga da dade »svoga Sina Jedinorođenca«. Po vjeri čovjek izbjegava sud koji ga inače neizbjježno stiže i kojim je već osuđen. Krist donosi spasenje od suda. Ta već prisutna osuda čovjeka ostvarena je jer su ljudi odbili Svjetlost, Riječ koja je »došla na svijet«, te su se tako sami osudili na tamu zbog svojih zlih djela, kako ona ne bi izišla na vidjelo. Tko pak »čini istinu, dolazi k svjetlosti«. Na taj način evanđelist naglašava neodvojivost novoga života što ga čovjek ima po vjeri u Krista od djelâ što ih u tom novom životu vjernik treba vršiti. Spasenje, dar Božje ljubavi prema svijetu, podrazumijeva korjenitu promjenu života.

Božje djelovanje donosi spasenje i život

Pisac Poslanice Efežanima, nakon što je predstavio tragično stanje u kojem se nalazilo čovječanstvo, mrtvo zbog prijestupa i grijeha, te su svi tako svojom voljom, slijedeći svijet, Sotonu i prohtjeve tijela i čudi, postali djeca gnjeva, prelazi na opis Božjega djela. Tako je s jedne strane predstavljeno djelovanje ljudsko koje je grješno i donosi smrt, a s druge strane djelovanje Božje koje donosi spasenje i život. Suprotnost je naglašena rastavnim veznikom »ali Bog«. Bog djeluje iz bogatstva svoga milosrđa i iz svoje velike ljubavi. Po pravdi ljudima bi bio namijenjen Božji gnjev, kako to na drugom mjestu kaže Pavao: »Buntovnicima i nepokornima istini, a pokornima nepravdi – gnjev i srdžba«. Božje djelo spasenja nije, dakle, plod pravednosti, niti je ičim zaslужeno, nego je to plod njegove milosti, a sastoji se u ponovnom davanju života. Bog je oživio ljudе »zajedno s Kristom«, to jest njegovim uskrsnućem, po kojem smo i mi posađeni na nebesima. Kršćani, koji su s Kristom u krštenju suukopani, u njemu su već i suuskrsnuli. Njihovo se uskrsnuće, dakle, već dogodilo, sigurno je, a to sa sobom donosi i posebnu odgovornost, da teže za »onim gore, ne za zemaljskim«. Tim svojim djelom, kojim iz temelja mijenja čovjekovo stanje, Bog pokazuje »preobilno bogatstvo milosti svoje«. Pristup u tu milost, u to zajedništvo s Kristom, čovjek ima »po vjeri«. Pisac Poslanice upravo naglašava da nema u tome nikakve čovjekove zasluge, nego je riječ o Božjem daru. Po tom daru čovjek je nanovo stvoren kao djelo Božje i to dobro djelo Božje pozvano je činiti dobra djela.

Prvo čitanje: 2Ljet 36, 14-16.19-23

Srdžba se i milosrđe Gospodnje očituje prognanstvom i izbavljenjem naroda.

Čitanje Druge knjige Ljetopisa

Uone dane: Svi su svećenički poglavari i narod gomilali nevjeru na nevjeru slijedeći gnusna djela krivobožačkih naroda, oskvrnujući dom Gospodnji, posvećen u Jeruzalemu.

Gospodin, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako, jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega prebivališta. Ali su se oni rugali Božjim glasnicima, prezirući njegove riječi i podsmjehujući se njegovim prorocima, dok se nije podigla Gospodnja jarost na njegov narod te više nije bilo lijeka.

Spalili su Božji dom, oborili jeruzalemski zid i sve utvrde njegove vatrom spalili. One što izbjegoše maču odvede Nabukodonozor u Babilon u sužanstvo. Postali su robovi njemu i njegovim sinovima, dokle nije nastalo perzijsko kraljevstvo. Da bi se ispunila riječ koju Gospodin reče na Jeremijina usta: »Dokle se zemlja ne oduži svojim subotama, počivat će za sve vrijeme u pustosi dok se ne ispuni sedamdeset godina.«

Ali prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodinova objavljena na Jeremijina usta, podiže Gospodin duh perzijskoga kralja Kira te on oglasi po svemu svojem kraljevstvu usmeno i pismeno: »Ovako veli perzijski kralj Kir: 'Sva zemaljska kraljevstva dade mi Gospodin, Bog nebeski. On mi naloži da mu sagradim dom u Jeruzalemu, u Judeji. Tko je god među vama od svega njegova naroda, Bog njegov bio s njim, pa neka ide onamo!'«

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 137, 1-8

Nek mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada.

Na obali rijeka babilonskih sjedasmo i plakasmo spominjući se Siona; o vrbe naokolo harfe svoje bijasmo povješali.

I tada porobljivači naši zaiskaše od nas da pjevamo, mučitelji naši – da se veselimo: »Pjevajte nam pjesmu sionsku!«

Kako da pjesmu Gospodnju pjevamo u zemlji tuđinskoj!
Nek se osuši desnica moja, Jeruzaleme, ako tebe zaboravim!

Nek mi se jezik za nepce prilijepi ako spomen tvoj smetnem ja ikada, ako ne stavim Jeruzalem vrh svake radosti svoje!

Drugo čitanje: Ef 2, 4-10*Mrtvi grijesima, milošću ste spašeni.***Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima****B**raćo:

Bog, bogat milosrđem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi, nas koji bijasmo mrtvi zbog prijestupa, oživi zajedno s Kristom – milošću ste spašeni! – te nas zajedno s njim uskrisi i posadi na nebesima u Kristu Isusu: da u dobrohotnosti prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje. Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo.

Riječ Gospodnja**Evangelije:** Iv 3,14-21*Bog je poslao Sina na svijet da se svijet spasi po njemu.***Čitanje svetog Evangelija po Ivanu**

Uono vrijeme: Reče Isus Nikodemu:

»Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje u njemu ima život vječni.

Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svjetu, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega. A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini зло, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena.«

Riječ Gospodnja

Oživljeni zajedno s Kristom

Današnja biblijska čitanja jasno nam svjedoče Božju ljubav prema čovjeku. Bog se ne pokazuje kao onaj koji teži za uspostavom pravde ili ravnoteže u kozmosu, nego kao onaj koji ljubi čovjeka.

Jer mu bijaše žao svojega naroda

Prvo čitanje nam pokazuje da čovjeka u životu često pogode nesreće i da se nađe na rubu propasti. No, to ne biva zato jer Bog kažnjava čovjeka, nego zato jer čovjek sam sebe dovodi u opasnost.

I danas, kao i u Jeremijino vrijeme, ljudi gomilaju svoje prijestupe, hule na Boga i izruguju se prorocima. I dok bescijlno lutaju i neminovno propadaju, ljudi si umišljaju da su slobodni ako se odreknu Boga i moralnih normi.

Propast Jeruzalema i babilonsko ropstvo su očiti znakovi propasti i posljedica grešnih čina. To puno strašnije su razvaline koje u dušama ostavljaju

čovjekovi grijesi. Pritom valja neprestano imati na pameti da se niti jedan pa ni najskrovitiji grijeh ne tiče samo pojedinca koji grijesi, nego da njegovi grijesi utječu i na druge ljudе, posebno one s kojima je blizak i životom povezan.

Zato je potrebno njegovati vrlinu bratske opomene što sve češće nestaje pred naletom individualističkih shvaćanja i nemiješanja u tuđe stvari. Potrebno je u ljubavi opominjati one do kojih nam je stalo. Ne samo za njihovo dobro, nego i za dobro drugih ljudi oko njih.

Bog nas neprestano opominje jer mu je žeо svojega naroda i jer mu je stalo do nas. Opominje nas preko proroka koji i danas progovaraju i pozivaju na obraćenje, ali i preko znakova vremena što nam neprestano svjedoče Božju ljubav i dobrotu te njegov poziv na obraćenje.

Bog nas oživi zajedno s Kristom

Mi koji smo umrli imamo mogućnost suuskršnuća s Kristom. Po Božjoj milosti koja nam se neprestano dariva i poziva nas na obraćenje te po vjeri kojom prihvaćamo taj Božji dar.

Ne možemo se spasiti svojim nastojanjem niti svojim mudrovanjem. Možemo postati dionici spasenja ako se suočimo Kristu i dopustimo Bogu da nas oživi zajedno s Kristom, po Kristu i u Kristu. Nužna je vjera. Povjerenje u Boga da može spasiti čovjeka. Ne samo onoga koji je zалutao, onoga koji je posruuo ili onoga koji je grijehom ranjen. Nego vjera da Bog može spasiti i mrtvog čovjeka. Čovjeka kojega je grijeh učinio mrtvim.

Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu

Još uvijek postoje ljudi koji Boga doživljavaju kao onoga koji kažnjava one koje ulovi u prijestupu. A Isus nam nedvosmisleno svjedoči da je došao na svijet zato da spasi svakog pojedinog čovjeka.

Potrebno je izići iz tame straha i doći na svjetlo vjere. Svjetlo koje će nam pomoći da hodimo u novosti života. Da prođemo zemljom svjesni da smo spašeni i da smo pozvani biti svjedoci Krista Spasitelja.

Najvjerojatnije svjedočanstvo dajemo svojim životom. Ne toliko riječima, koliko osobnim primjerom. Djelima koja su u Božjem Duhu učinjena.

Vrijedi na ovom mjestu napraviti ispit savjesti i promisliti kakvo svjedočanstvo o Bogu dajemo svojim djelima. I jesmo li doista djeca svjetla koja vjeruju Bogu i prepuštaju se njegovoj milosti.

Neprolazni kralj

Dom Božji

Odabrani reci današnjega prvog čitanja nalaze su u kontekstu namjere kralja Davida da sagradi hram za Kovčeg Božji koji se još nalazio pod šatorom. Odabrani odlomak donosi posljednji dio dijaloga između Boga i Davida koji se odvijao posredstvom proroka Natana, gdje se govor o podizanju hrama pretvorio u govor o podizanju Davidova potomka koji će Bogu sagraditi dom i čije će kraljevstvo trajati vječno.

Taj način izražavanja pridaje ovome tekstu mesijanski karakter, i upućuje čitatelja da konačnu poruku Natanova proroštva čita u tome svjetlu. Vječno kraljevstvo pred Bogom ne može ostvariti nijedan prolazni kralj koji će sjediti na Davidovu prijestolju, nego je to oznaka Mesije, Božjega Sina čije kraljevstvo nadilazi kategorije prostora i vremena.

To je kraljevstvo o kojem je propovijedao Isus Krist i u njemu se konačno ispunjavaju riječi koje je Bog preko proroka Natana uputio Davidu. On se rodio iz Davidove loze, a prema novozavjetnim rodoslovljima u Mt 1,1-16 i Lk 3,23-38 tu pripadnost osigurao mu je Josip, muž njegove majke Marije. No, kako David, kojemu je Bog pokazao izvanrednu naklonost, nije sagradio hram Bogu, nego je Bog podigao dom Davidu, tako se nekako dogodilo i s Josipom. Dok se sjedne strane ističe njegova uloga oca u Isusovu životu, isto se

tako izričito navodi da on to nije bio u biološkom smislu te riječi. Nije Josip bio taj koji je podigao dom Bogu, nego je Bog podigao dom Josipu.

Pravednost

Budući da je u Mt 1,19 Josip, zaručnik Djevice Marije, nazvan pravednim današnje drugo čitanje stavlja nam pred oči lik velikog biblijskog pravednika Abrahama - praoca svih vjernika. Naime, prema Post 15,6 Abraham je povjerovao Bogu da će postati ocem mnogih naroda premda mu je žena Sara bila nerotkinja i Bog mu je to uračunao u pravednost.

U ovom čitanju ipak ne čitamo o tome događaju izravno iz Knjige Postanka nego iz Poslanice Rimljanim, u kojoj Pavao govorí o Abrahamu koji je postao ocem mnogih naroda upravo na temelju svoje vjere. Ta vjera ovdje se namjerno povezuje s pravednošću koja je u ono vrijeme bila sinonim za vršenje Zakona. No, budući daje u biblijskoj kronologiji Abrahamova vjera starija od Zakona tako je i pravednost koja se povezuje s vjerom veća od one koja proizlazi iz vršenja Zakona. Prema tome u Abrahamovo potomstvo uključuju se svi koji Bogu pristupaju s vjerom. U kontekstu Poslanice Rimljanim ta argumentacija Pavlu je potrebna da bi pokazao kako kršćane koji dolaze iz poganstva za ostvarenje pravednosti pred Bogom ne obavezuje vršenje Mojsijeva zakona nego vjera u Isusa Krista. No, poruka današnjega čitanja više se koncentriira na sadržaj same Abrahamove

pravednosti. Ona se sastojala u jednostavnoj i poslušnoj vjeri u Boga, koju je u svom životnom hodu na koncu pokazao i Josip, kada nije napustio svoju ženu Mariju jer je povjerovao da je ono »što je u njoj začeto, doista od Duha Svetoga« (Mt 1,20).

Obećano potomstvo

Evandeoski odlomak započinje zadnjim retkom Josipova rodoslovlja (Mt 1,1-16) u kojem se Isusovog poočima smješta u potomstvo Abrahamovo i Davidovo. Evanđelistu je važno izdvojiti upravo ova dva lika, jer rodoslovje i počinje riječima: »Rodoslovje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova« (Mt 1,1). Time je već od samog početka Isus predstavljen kao obećano potomstvo, a Josip je jasno stavljen među izravne baštinike obećanja danih Davidu i Abrahamu. Josipova završna odluka da »uzme k sebi svoju ženu« (1,24) ima pravnu snagu posinjenja u odnosu na Isusa. Time je Isus postao dionikom

obećanja, ali i konačnim ispunjenjem svih Božjih obećanja danih praocima. Josip isprva nastoji potajice otpustiti Mariju, kako je ne bi izvrghuo sramoti (1,18). Zbog te nakane evanđelist Josipu daje naslov »pravedan« (grč. dikaios; heb. cadik). U Starom zavjetu tako se nazivaju osobe koje žive prema zapovijedima Božjim i prema njegovom Zakonu, jer sam je Bog pravedan i njegovi su propisi pravedni (Pnz 4,8). Takav život pravednika neophodan je kako bi čovjek mogao biti baštinite obećanja (Pnz 16,20). Josip je prema Zakonu mogao Mariju javno otpustiti, no on je mimo Zakona pravedan. Stoga mu se anđeo ukazuje u snu i potiče da uzme Mariju za ženu, te mu navješta daje ono što je u njoj začeto »od Duha Svetoga« (Mt 1,20). Zadnje riječi govore o Josipovoj poslušnosti Bogu, o poslušnosti koja se protivi svim običajima i propisima (Mt 1,24). On je mogao tako činiti jer je bio pravedan i jer je imao povjerenja, vjere u Boga.

Služba riječi 267/12

Isiti za volju, malo znamo o obitelji iz Nazareta, o njezinoj svakodnevici, njezinom poslu, izborima, teškoćama... Iz evanđelja možemo malo nazrijeti o tim godinama; svakodnevni Isusov život s Marijom i Josipom obavijen je tišinom.

Ipak, suprotno onomu što bi se moglo misliti, ta je tišina jedno od najfascinantnijih otkrića Isusove objave, i njegova evanđelja.

To je tišina koja uzvikuje više od mnogih riječi, koja obasjava više od mnogih svjetionika.

To je tišina svakodnevice, običnoga, u Nazaretu.

Svi su ga čekali. Proroci mu pripravili put. Iščekivali su ga bogalji, slijepi, šepavi, bolesni i gubavci.

A Isus, što on radi?

Blanja stol, popravlja utor na stolcu, izrađuje držak za lopatu.

Evo našega Boga, Boga koji pokazuje put ka svetosti, koji ruši odijeljenost svetog i svjetovnog, za koga je obično vrijeme odlučan izbor.

Prvo čitanje: 2Sam 7, 4-5a.12-14a.16

**Gospodin Bog dat će mu prijestolje
Davida, oca njegova**

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane:
dođe Natanu ova Gospodnja riječ:
»Iди, reci mome sluzi Davidu: Ovako
govori Gospodin:
*'Kad se ispune tvoji dani
i ti počineš kod svojih otaca,
podići ću tvoga potomka nakon tebe,
koji će se roditi od tvoga tijela,
i utvrdit ću njegovo kraljevstvo.
Ja ću njemu biti otac,
a on meni sin.
Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo
trajati dovijeka pred mnom,
tvoje će prijestolje čvrsto stajati
zasvagda.'«*

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 89, 2-5.27.29

**Potomstvo će njegovo ostati
dovijeka.**

O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću
dovijeka,
od pokoljenja do pokoljenja
usta će moja obznanjivati tvoju vjernost.
Ti reče: »Zavijeke je sazdana ljubav moja! «
U nebu utemelji vjernost svoju.

»Savez sklopih s izabranikom svojim,
zakleh se Davidu, sluzi svome:
Tvoje potomstvo održat ću dovijeka,
za sva koljena sazdat ću
prijestolje tvoje.«

»On će me zvati: 'Oče moj!
Bože moj i hridi spasa mojega.'
Njemu ću sačuvati dovijeka
naklonost svoju
i Savez svoj vjeran.«

Drugo čitanje: Rim 4, 13.16-18.22

U nadi protiv svake nade povjerova.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!

Obećanje da će biti baštinik svijeta nije Abrahamu ili njegovu potomstvu dano na temelju nekog zakona, nego na temelju pravednosti vjere. Zato – iz vjere da bude po milosti te obećanje zajamčeno svemu potomstvu, ne potomstvu samo po Zakonu, nego i po vjeri Abrahama, koji je otac svih nas – kao što je pisano: Ocem mnoštva naroda ja te postavljam – pred Onim komu povjerova, pred Bogom koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije.

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem naroda mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo. Zato mu se i uračuna u pravednost.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Mt 1, 16.18-21.24a

Josip učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Čitanje svetog Evangelija po Mateju

Jakovu se rodi Josip, muž Marije, od koje se rodio Isus koji se zove Krist.

A rođenje Isusa Krista zabilježeno je ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše, nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.«

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Riječ Gospodnja

Moliti i naslijedovati

Onome tko nam učini neko veliko dobro kažemo da mu to nikada nećemo zaboraviti. Tako je i sa svetim ljudima koji su nositelji dobrote. Crkva od početka vjeruje u općinstvo svetih. Svetost je poziv koji je zajednički svim kršćanima. Po sakramantu krštenja kršćani su označeni svetošću, ali su istodobno pozvani živjeti kao sveti ljudi. Kršćani o svecima ne razmišljaju kao da su mrtvi i odsutni zauvijek. Vjerujemo da su oni još prisutniji u Crkvi na zemlji, budući da su živjeli u Božjoj prisutnosti. Nisu dakle mrtvi, nego su još življi nego na zemlji. A koji je od svetaca bio više u Božjoj prisutnosti od svetoga Josipa! I u prisutnosti Marijinoj. Koliko li nam njegova prisutnost sada može koristiti.

Hrabri vjernik

To što svece svečano slavimo ne bi nas trebalo zavesti kako su oni živjeli bez poteškoća. Kršćani ponekad više brinu o tome što će drugi reći, kako će odjeknuti u društvu, u kulturi i politici ako se ponašaju vjernički. Ako činiš ono što većina čini, ocijenit će se da si normalan. Prepostavlja se da većina čini dobro i da je dobro ono što većina čini. Sveti Josip se brinuo za svoju obitelj i prolazio kroz mnoge poteškoće. Nije ga pokolebalo što će misliti okolina. Nije ga strah od Heroda zaustavio da traži nova životna rješenja. Josip nam je primjer hrabre vjere i zagovornik da ne popustimo pred idolima ovoga svijeta. Josip izaziva divljenje i poštovanje. Ne miri se sa prosječnošću, ne pristaje na manje nego nastoji odgovoriti Božjem pozivu.

Pobožni muškarac

Svetost sama kao da nije na cijeni jer se sveci doživljavaju kao neobični i pomalo čudni ljudi. Svetac nije onaj koji samo obavlja vjerske dužnosti, nego živi kreposno, pravedno i pošteno. Sveti Josip pokazuje svojim primjerom kako čovjek u ograničenom prostoru svijeta u kojem je živio može doći do najboljih rješenja. Suočava se s činjenicom Marijine trudnoće i čudnim pogledima okoline. Crkvena tradicija kaže daje odlučio živjeti u braku, ali bez bračnih odnosa i bez djece. Duboka vjera daje mu snage da preuzme odgovornost služenja svojoj obitelji. Iako evanđelisti ne prenose nijednu njegovu riječ znamo daje Josip bio kraljevskog roda i plemenitog ponašanja. Ovo je primjer našim muževima i mladićima. Danas mediji nameću drukčije uzore koji se stvaraju u teretanama i kozmetičkim salonima. Iako je žuljevitim rukama izrađivao predmete za svakidašnju upotrebu, sigurno je zračio neobičnom ljepotom i u izgledu i u ponašanju.

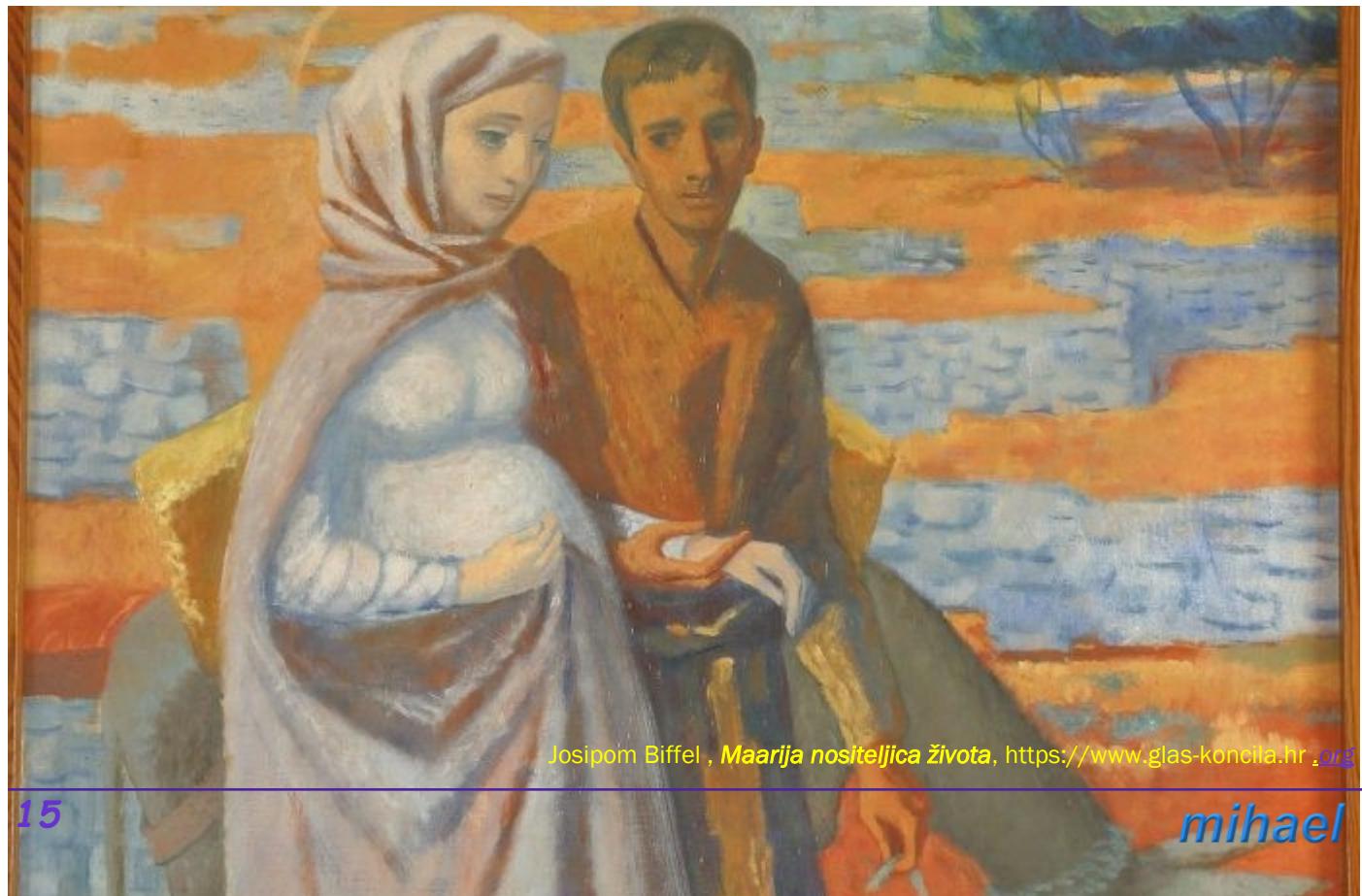
Dobar čovjek

Biti svet znači ljubiti čovjeka. To čovjek ne može ako ne ljubi Boga. Josip je bio čovjek vjere. Oslonio se na san i prihvatio da Bog ne progovara samo kroz događaje nego i u snu. Prihvatio je da se tajne života ne spoznaju samo umom nego i srcem. Ako je srce iskvareno Božja istina može ostati sakrivena. Božje se djelovanje ne može uvijek proučiti. Božja otajstva prepoznaju se čistim srcem, ne samo očima i razumom.

Možda nije lako biti iskren vjernik, čestit čovjek, marljiv radnik i odgovoran građanin. Možda nije lako, ali je pravilno.

Bogu hvala za mnoštvo takvih primjera. Treba primjećivati takve velikane duha iako nam je to malo odbojno jer smo sami svjesni svojih slabosti i mana koje bi trebalo ispravljati. Štujemo svece ali često samo kao pomagače u sitni potrebama. A oni su nam dani kao uzor ponašanja. Danas kada se čini da ništa više nije sveto, važno je gledati one koji bacaju jasniji pogled na svetost. Sveti Josip je prvi među njima. Kako je prvi u liturgijskom slavlju neka bude časno slavljen i našim životima.

Služba riječi 267/12

Josipom Biffel, *Marija nositeljica života*, <https://www.glas-koncila.hr.org>

Sveti Josip

Zaštitnik i zagovornik

Papa Pio IX. proglašio je svetog Josipa zaštitnikom Sveopće crkve 1870. godine. Umro je u "naručju Isusa i Marije" prema katoličkoj tradiciji, a smatra se uzorom pobožnog vjernika koji prima milost u trenutku smrti, godine drugim riječima, zagovornik sretne smrti.

Sveti Josip zaštitnik je Crkve, obitelji, očeva, bolesnika, umirućih, oženjenih osoba, osoba koje sumnjaju i oklijevaju, rizničara, radnika, stolara, tesara, kolara, drvodjelaca, građevinskih inženjera, slastičara, obrtnika, iseljenika, useljenika, putnika, prodavača i kupaca kuća, trudnica, inžinjeraca, pionira, socijalne pravde, nerođene djece. Zaštitnik je dvaju kontinenata Sjeverne i Južne Amerike, a za sveca zaštitnika izabrale su ga Austrija, Belgija, Češka, Hrvatska, Kanada, Koreja, Meksiko, Peru, Vijetnam i mnogi krajevi poput Koruške, Štajerske, Tirola, Sicilije. Sveti Josip je i zaštitnik Novog svijeta.

Mnoge crkve, kapele, biskupije, samostani, učilišta i druge ustanove

posvećene su svetom Josipu. Oratorij svetog Josipa najveća je crkva u Kanadi, s najvećom kupolom te vrste na svijetu nakon one u bazilici Svetog Petra u Rimu. Drugdje po svijetu crkve nazvane po sveću u nacionalnim jezicima prepoznajemo kao crkve San Giuseppe, primjerice San Giuseppe dei Teatini, San José, katedrala u San José ili São José, u Porto Alegre u Brazilu

Po svetom Josipu svoje ime je dobi veliki broj gradova i mjesta. Prema Nacionalnoj Geospatial-Intelligence Agency španjolski oblik imena, San Jose, najčešće je ime nekoga grada ili mjesta u svijetu. Među njima su vjerojatno su najpoznatiji San José u Kostariki i San Jose u Kaliforniji, koji su svoje ime dobili od španjolskih kolonista.

Hrvatski katolici izabrali su svetog Josipa za sveca zaštitnika u mnogim župama u Republici Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori i Srbiji. Sveti Josip zaštitnik je župa Zagreb-Trešnjevka, Zagreb-Gajnice, Brebrovac kod Jastrebarskog, Črnilovec kod Jastrebarskog, Klinča Sela-Zdenčina kod Jastrebarskog, Vukovar-Borovo Naselje, Popovac u Baranji, Belišće, Dalj kod Erduta, Osijek, Josipovac kod Osijeka,

Alina R / Shutterstock

Oratorij Svetog Josipa na Mont Royalu u Montrealu, najveća crkva u svijetu posvećena svetom Josipu

Durđenovac, Vuka, Vrbje, Slavonski Brod, Grubišno Polje, Slatina, Novo Virje, Stubičke Toplice, Varaždin, Lipovljani, Sisak-Galdovo, Šišlјavić kod Karlovca, Karlovac-Dubovac-nacionalno svetište, Završje Netretićko, Josipdol, Lički Osik kod Gospića, Jablanac kod Senja, Karlobag-kapucinski samostan, Rijeka-Podmurvice, Pula, Rovinj, Praputnjak kod Bakra, Ičići kod Opatije, Obrovac, Zadar-Plovanija, Ražine kod Šibenika, Kadina Glavica kod Drniša, Dugi Rat, Split-Mertojak, Split-Sukoišan-samostan franjevaca trećoredaca, Postira na Braču, Vela Luka na Korčuli, Dubrovnik, Kotor, Gornja Dubica kod Odžaka, Drvar, Lištani kod Livna, Nova Topola kod Bosanske Gradiške, Prijedor, Trn kod Laktaša, Teslić, Bosanska Kostajnica, Špionica kod Srebrenika, Zenica, Zavidovići, Rankovići kod Novog Travnika, Turbe kod Travnika, Sarajevo-Marijin Dvor, Pale kod Sarajeva, Lug kod Prozora, Vinjani kod Posušja, Domanovići kod Čapljine, Grljevići kod Ljuboškog, Izbično kod Širokog Brijega, Čerević kod Beočina, Đurđin kod Subotice, Deronje kod Odžaka, Gornji Breg kod Sente, Totovo Selo kod Kanjiže.

U katoličkoj crkvi nastale su i redovničke zajednice nazvane prema Svetom Josipu. Jedna od njih si Sestre svetog Josipa ili Družba svetog Josipa (CSJ ili SSJ)

osnovana godine 1650. u Le Puy-en-Velay u Francuskoj. Sestre upravljaju mnogim katoličkim školama i bolnicama u Francuskoj, Sjedinjenim Državama, Kanadi, Japanu i Engleskoj. U Indiji upravljaju bolnicama, domovima i sirotištima. Služe u četiri redovničke provincije, koje broje oko 14,000 redovnica.

Godine 1871. osnovana Družba svetog Josipa od Presvetog Srca, Jozefiti, redovnička zajednica katoličkih svećenika i braće, predana služenju afroameričkoj zajednici navještanjem Evandelja i našim osobnim svjedočenjem, osobito bivšim robovima oslobođenim nakon američkoga građanskoga rata.

Godine 1878. sveti Joseph Marello osnovano je Zajednicu svetoga Josipa. U početku nije htio stvoriti redovničku zajednicu. Prvotna namjera Josepha Marella bila je osnovati jednostavnu udrugu ljudi posvećenih zajedničkoj duhovnosti, ali bez zavjeta služeći mjesnoj crkvi u katehezi i pomažući lokalnom svećenstvu, Već 1883., zajednica je počela prihvati kandidate za svećeništvo kao i za braću laike. Od 1921. poznati su kao Oblati svetog Josipa, crkvena ustanova papinskog prava.

Mali vjeronaučni leksikon

Konkordat

Konkordat, konkordat latinski *concordatum*, od lat. *concordare*: složiti se, sporazumjeti se, u pravu, naziv za međunarodni ugovor u kojem je jedna stranka Sveti Stolica, a druga neka država. Konkordat uređuje vjerska i crkvena pitanja; njime se državna vlast odriče, u korist Katoličke crkve, nekih prava koja joj pripadaju na njezinu teritoriju i nad njezim građanima. Konkordat je dvostrani međunarodni ugovor, s nekim posebnostima zbog osobitosti međunarodnopravnoga subjektiviteta Svetе Stolice. Na konkordat se primjenjuje pravo međunarodnog ugovora. Konkordat nije jedini naziv za ugovore o vjerskim i crkvenim pitanjima između Svetе Stolice i država, nego se javljaju i drugi nazivi, npr. sporazumi o međusobnim odnosima (modus vivendi). Naziv konkordat upotrebljava se katkad i za ugovore koji se ne odnose izravno na Katoličku crkvu, nego ih sklapa Sveti Stolica u ime Države Vatikanskoga Grada kao članice međunarodnopravne zajednice i koji uređuju različite pravne, kulturne, ekonomske i druge međudržavne odnose.

Konsekracija

Konsekracija, latinski *consecratio*: posveta, posvećenje

1. U antičkom Rimu, čin kojim je Senat predao neku stvar ili mjesto bogovima; također i čin kojim se neko božanstvo ubrajalo među državne bogove. U carsko doba umrli car, po odluci Senata ili novoga cara, također se uvrštavao među bogove, a poslije i neki članovi carske obitelji. Konsekrirani car nosio je epitet *divus*. Kao simbol konsekriranoga cara, osobito na novcu kovanu u spomen na konsekraciju, javlja se orao, a za ženske osobe paun.

2. U kršćanstvu, obred kojim se osobe (papa, biskup, opat i sl.), mjesta (crkve, samostani) i predmeti (oltar, kalež, zvono itd.) posvećuju Bogu i bogoštovlju.

U katoličkoj liturgiji: dio mise, u kojem se darovi kruha i vina posvećenjem pretvaraju u tijelo i krv Kristovu (sinonim pretvorba).

Sveti Patrik

17. ožujka

Sveti Patrik (latinski Patricius, engleski Patrick, irski Pádraig, hrvatska inačica Domagoj), omiljeni irski zaštitnik, misionara i apostola, rođen je oko 385. u Britaniji (po nekim u Kilpatricku kod Dumbartona, u Škotskoj, po nekim u Cumberlandu, u Engleskoj, a po nekim u sjevernom Walesu) kao sin kršćanskih roditelja. Njegov otac bio je đakon, koji je u starosti postao i svećenik. Na očevom imanju u Britaniji kao šesnaestgodišnjeg mladića zarobili su ga irski razbojnici i prodali ga u ropstvo. Kao rob u Irskoj čuvaо je ovce. Boraveći uz stada u samotnim brdima i šumama, pronašao je Boga i posvetio se molitvama i pokori. To životno otkriće odredilo je njegovu budućnost.

Pobjegao je oko godine 407. iz ropstva u Irskoj i vratio se kući. Usnuo je jedne noći neobičan san, u kojem su ga irska djeca ispruženih ruku zvala da ih poduci kršćanskoj vjeri. Želio je postati svećenik i otišao na školovanje u Galiju. Nekoliko godina proveo je kao monah u opatiji Lérins i kao klerik biskupa Germana iz Auxerre. Papa Celestin I. poslao ga je u Irsku da proširi Radosnu vijest. Vratio se na „smaragdni otok“ oko 432., kao nasljednik prvoga irskog misionara Paladija i zaređen je za biskupa. Njegovo djelovanje urodilo je sjajnim uspjesima. Obratio je na kršćanstvo gotovo cijelu Irsku, naročito sjeverne i zapadne pokrajine, osnovao više samostana

i biskupija. Organizirao je biskupije koje su se poklapale s područjem pojedinih plemena i zaređivao domaće sinove za svećenike.

Irska je postala glasovita kao „Otok svetaca“, a irski monasi, sljedbenici svetog Patrika, odigrali su veliku ulogu u širenju kršćanstva i postali vjerovjesnici novih europskih naroda. Za svoje biskupske sjedište izabrao je Armagh u sjevernoj Irskoj (pokrajina Ulster). Napisao je na latinskom jeziku „Ispovijesti“ i „Poslanicu Korotiku“, u kojoj opominje britanskog kralja zbog progona kršćana. Prema legendama istrijebio je zmije sa „zelenog otoka“, a trolist djeteline, njegov zaštitni znak, poslužio mu je kod tumačenja vjerske istine o Presvetom Trojstvu. Preminuo je vjerojatno 17. ožujka 461., po svemu sudeći u Saulu (grofovija Down, Ulster). Blagdan svetog Patrika danas ponosno i veselo slave Iraci i irski prijatelji diljem svijeta i hrvatskih krajeva. Zazivaju ga osobe koje se boje zmaja i koje su ugrizle zmije, a zaštitnik je Irske, Nigerije, inženjera, odbačenih ljudi, te mnogih naselja, učilišta, ustanova, biskupija, župa, crkava i kapela širom svijeta.

NAŠI POKOJNI

DARKO PLEŠE,

PU primorsko - goranska, u službi, Delnice 14. ožujka 1992.

BRANKO JOJIĆ,

PU karlovačka, u službi, Duga Resa, 16. ožujka 1994.

MLADEN JERKO,

MUP, Varaždin, 17. ožujka 1995.

MARIO KOLIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo Palanječko, 18. ožujka 1992.

POČIVALI U MIRU!